

Advent, karácsony

ÁDVENT. SZELÍDZENGÉSŰ ÜZENET.

ELJÖN! ELJÖN!

A tavalyi éven úgy esett, hogy egy új intézményben, egy teljesen új légkörben, egy számunkra idegen helyen élhettük át az adventet. Észrevétlen kezdtük el a gyerekekkel, munkatársakkal, az ablakot kintről megcsodáló idegennel együtt várni a csodát. Mert a csoda van... a csoda Ő... s, bár sokan pont elítélik ilyenkor a díszítést, a „bazárt” nekem éppen hogy tisztelet Jézus előtt. Mert annyira szeretem, annyira várom, hogy azt tudatni szeretném a világgal! Ő a minden, és Ő megérdemel minden „felhajtást”! Hogy lássa és érezze velem mindenki: jön! várom!örülök! Erre hívott. Hogy mindig Őt hirdessem, járja át testem, lelkem, minden porcikám. Dicsérjem „kézzel, lábbal, szívvel szájjal” – (Pintér Béla) És mi egy emberként ezt tettük!!!

Magát a cipősdoboz akciót is , az adomány pakolást is csodaként éltük meg. Sőt, online Istentisztelet részleteket vettünk fel munka után, estébe nyúlóan a gyülekezetünk tagjaival a karácsonyi hangulatú aulában... mintha Istentiszteleten lettünk volna folyton. Olyan ötlet cunamiban volt részünk, ami magától nem jöhet. Ő akarta, hogy sáfárkodjunk a tudásunkkal, mindenki használja azt a tudást, amit tőle kapott. És mindehhez olyan tette adottságot adott, hogy sokszor még hétvégén is ragasztottuk a hópolyheket az ablakra. És agyaltunk... és nem bírtunk leállni... hogy lehetne még jobban Istené a világban ez az ünnep... Mindenki hozzáadta a maga tudását, így lett tévén vetített dicsőítő zene reggelente, ami előtt a gyerekek csodálkozva álltak... és lett kandalló- és sok sok segítő állt be mellénk, és lett karácsonyfa és lett jászol és kis Jézus... minden, minden, amit csak kitalált bárki... egyetlen közös vágy hajtott minket: hagy tudják ezek a gyerekek, belépő felnőttek is: mindenkit elér, igen, lehet decemberi reggeleken keresztény karácsonyi dalokra, égősoros félhomályra, gyertyafényre belépni egy iskolába! Lehet szeretve és megváltva lenni!

És reggel jöttek ők, a gyerekek, és láttuk az arcukon a csodát... mintha az Istent láttam volna ott ragyogni... minden fáradtságot megért! Részesei lehettek, beültek a szőnyegre... mintha otthon lettek volna! Talán sokan otthon sem nem láttak ilyet... talán nem tudják, hogy ennek itt neve van: advent, várakozás... nemcsak 4 hétvége – mert nemcsak vasárnapokból áll –... minden napunk advent volt!!! 24 nap együtt dicsőítés, 24 nap csoda, 24 nap közösen megélt várakozás...

Talán ma... talán az a kislány, aki csillogó szemekkel csodálta a félhomályos reggelt az aulában... másképpen megy haza... hiszi és már tudja... a csoda az övé is... Jézus... eljön... !!

TÚRMEZEI ERZSÉBET: ELJÖN

*Éjbe' járó, hajnalra váró,
fölkel a fény neked.
Zendül az ég,
zendül a föld,
Isten izent:
Eljön! Eljön!*

ÁDVENT! ÁDVENT!

Ma, ahogy e sorokat írom,éppen az aulából jövök... munkatársaim közül páran már a téli díszítés előkészítésén szorgoskodnak, közöttük önkéntes gyerekek ülnek... könny gyűlt a szemembe... hiszem, tudom, az idén is együtt fogjuk várni a csodát...

ADVENT COVID IDEJÉN

*Különös ez az advent, fényes, de a tömeg elmarad
Csak bennünk, bennünk van forgatag
Kint most máshogy zajlik az élet...
De belül a tűz ugyanúgy éget!
S a világ félelmet gerjeszt és meg akar ölni
De mélyen bent tudom: nem fog megtörni
Szívünkben ugyanúgy ott a várakozás,
Hisz ez csak egy röpke állomás
Különös ez az advent, néha talán roskatag
De bennünk ott, ott van a forgatag!!!*

2020.december
Petró-Szabó Éva

A NÉGY GYERTYA MESÉJE

Biztos sokan ismeritek ezt a kis történetet, de így karácsony előtt az adventi időszak végén különösen is aktuális a mondanivalója.

Az adventi koszorún négy gyertya égett. Annyira nagy volt körülöttük a csend, hogy tisztán lehetett hallani, amit beszélgetnek. Azt mondta az első:

„Én vagyok a béke. De az emberek nem képesek életben tartani. Azt hiszem, el fogok aludni...”

És néhány pillanat múlva már csak egy füstölgő kanóc emlékeztetett a hajdanán fényesen tündöklő lángra. Azt mondta a második:

„Én vagyok a hit. Sajnos az emberek fölöslegesnek tartanak, nincs értelme tovább égnem...”

A következő pillanatban egy enyhe fuvallat kioltotta a lángot. Szomorúan így szólt a harmadik gyertya:

„Én a szeretet vagyok! Nincs már erőm tovább égni. Az emberek nem törődnek velem, semmibe veszik, hogy milyen nagy szükségük van rám...” – ezzel ki is aludt.

Hirtelen belépett egy gyermek a szobába, és mikor meglátta a három kialudt gyertyát, felkiáltott:

„De hiszen nektek égnetek kéne mindörökké!” – és elkeseredésében sírva fakadt.

Ekkor megszólalt a negyedik gyertya:

„Ne félj! Amíg nekem van lángom meg tudjuk gyújtani a többi gyertyát. Én vagyok a remény!”

A gyermek szeme felragyogott! Megragadta a még égő gyertyát és lángjával életre keltette vele a többi.

KICSINY KIS FÉNYEMMEL

G
Ki - csiny kis fé - nyem - mel vi - lá - gí - ta - ni fo - gok,
C G
ki - csiny kis fé - nyem - mel vi - lá - gí - ta - ni fo - gok.
G H7 Em
ki - csiny kis fé - nyem - mel vi - lá - gí - ta - ni fo - gok, ál - dom
Am D G
Őt, min - den - nap és min - den - hol.

2. Elrejtsem-e fényemet, (nem), világítani fogok, 3x
Áldom Őt mindennap és mindenhol.

3. Sátán sem állíthat meg, (nem), világítani fogok, 3x
Áldom Őt mindennap és mindenhol.

4. Így teszek míg Jézus jön, (igen), világítani fogok, 3x
Áldom Őt mindennap és mindenhol.

KARÁCSONYI HANGOLÓ

Tisztán emlékszem a napra, amikor a HANGSZER (így csupa nagybetűvel) megérkezett családjunkba. A hangszer, vagyis az új pianínó. Vártuk nagyon. Érkezését hetekig komoly szervezés előzte meg. Ki lesz itthon, ki fog segíteni a lépcsőfordulóban? Minden akadályra, felmerülő kihívásra gondoltunk. Először a helye lett meg a nappali egy jól meghatározott pontján épp ugyanott, ahol évekig nagytestvére, a fekete hangversenyzongora állt.

Aztán eljött a nagy nap. A váltás. És megérkezett a gyönyörűséges HANGSZER. Egy pillanat alatt ott téblábolt mindenki körülötte, alig vártuk, hogy meghalljuk új jövevényünk hangját. Izgatottan nyitotta fel a fedelét valaki, majd áhítatos csendben telepedtünk a zenész köré, aki jelen esetben Tamás, a férjem volt.

– Játssz a „Csendes éj”-t – hangzott a kérés. És a zongora hangja először kedvesen, aztán élesen, majd fáradtan, végül nagyon-nagyon hamiskásan szólt. Döbbenet néztem Tamásra, aki látta, hogy közel vagyok a síráshoz.

– Mi ez? Ez borzasztó. – ennyit volt erőm kipróbálni magamból.

– Lehangolódott. Ne aggódj, ennek a hangszernek csodaszép hangja van.

Hitetlenkedve néztem rá, majd a zongorára. Méghogy csodaszép hangja van?! Ez botrányosan rossz. Néhány nap múlva aztán különleges vendégünk érkezett. A zongorahangoló. Mesterember, aki jól ismerte a hangszeret. Homlokát ráncolta, miközben leütötte a billentyűket. Majd húrrol húrra, kalapácsról kalapácsra, billentyűről billentyűre átnézte. Gyakorlottan, nagy körültekintéssel dolgozott. Nem mondom, hogy hiphopp, mert bizony nem egy szempillantásra történt a varázslat. De szépen, lassan kitisztultak, megszelídültek a zongora hangjai, és néhány óra után felcsendült valami egészen elképesztő, hívogató, csiklandozós muzsika.

Karácsonyt várjuk. Talán el is képzeltük már, milyen jó lesz. Mennyi finomság kerül az asztalra, együtt van mindenki, aki fontos nekünk. Alig várjuk, hogy lássuk a meglepetést, az örömet, ami az ajándékozott arcán lesz. Ilyenkor valahogy mindenki a kedvesebb hangján szólal meg. De így lesz-e? Tényleg így? Nekem az az érzésem, hogy a valóságban néha ehhez a lehangolt zongorához hasonlítunk. Karácsonyvárás ide vagy oda, mostanában azt tapasztalom, lehet, hogy először kedvesen, aztán egyre gyakrabban élesen, esetleg fáradtan vagy hamiskásan szólnak a másikkal. Mindenesetre nem szépen.

A titok, a megoldás most is a „zongorahangolónk” kezében van. Isten, aki az életet alkotta, jól ismeri az embert. Téged. Engem. Tudja minden kis rezdülésünk, azt is, ha örömről van, vagy ha bánatunk. Ismeri szívünk-lelkünk legmélyebb

rezdülését. És Ő, és egyedül Ő képes megszerelni, felhangolni, beállítani, hogy csodaszépen szóljanak szívünk húrjai.

Mindenkinek csiklandós, jókedvű-muzsikálós ünnepre hangolódást kívánok!

Ladosné Dobai Johanna

VÁRTAM EGY AJÁNDÉKOT

D G
Vár - tam egy a - ján - dé - kot, mi bol - dog - gá te - het.

A D
O - lyan jó volt vár - ni, és ö - rül - ni an - nak, mit

G A Hm
nem is re - mél - tem. Mí - nig új - ra vár -

F#m G A D
tam, va - la - mi na - gyon fon - to - sat, de egy - szer

Hm G Em7
meg - ér - tet - tem, hogy Jé - zus az i - ga - zi a - ján - dék ne - kem.

A G D Hm7
Mert a leg - na - gyobb a - ján - dék, mit

G A D D7 G
én kap - tam tő - led. A leg - na - gyobb a - ján - dék,

D Hm7 G A7 | 1. D D7 | 2. D
hogy ér - tem jöt - tél el. Mert a el.

RÉGES-RÉGEN BETLEHEMBEN

D Hm G A D Hm
 Ré - ges - ré - gen Bet - le - hem - ben meg - szü - le - tett a

G A D Hm G A
 Meg - vál - tó: Jé - zus Krisz - tus, Is - ten Fi - a,

D Hm G A D D Hm
 jaj, de na - gyon ré - gen volt, ó. Jé - zus sze - ret

G A D Hm G A
 té - ged és en - gem, e - zért halt meg a ke - resz - ten.

D Hm G A D Hm
 Ő vet - te el a bú - ne - i - met, ez ma is i - gaz,

G A D G A
 nem csak ré - gen. Egy va - la - mi nem vál - to - zott meg:

G A G
 Ő még most is él, fel - tá - madt a

A G Asus A
 ha - lál - ból, Jé - zus Krisz - tus él!

D Hm G A D Hm
 Úgy ö - rü - lök, hogy Jé - zus el - jött, nem kell fél - nem, mert

G A D Hm G A
 sze - re - tem Őt. Úgy ö - rü - lök, hogy Jé - zus el - jött,

D Hm 2.-szor Coda G A D G
 nem kell fél - nem, mert sze - re - tem Őt. Egy va - la - mi nem

A G A
 vál - to - zott meg: Ő még most is él,

G A G Asus A
 fel - tá - madt a ha - lál - ból, Jé - zus Krisz - tus él!

G Coda A D G A D G A D
 sze - re - tem Őt, sze - re - tem Őt, sze - re - tem Őt!

MIT REJT A TITKOSÍRÁS? ❄️

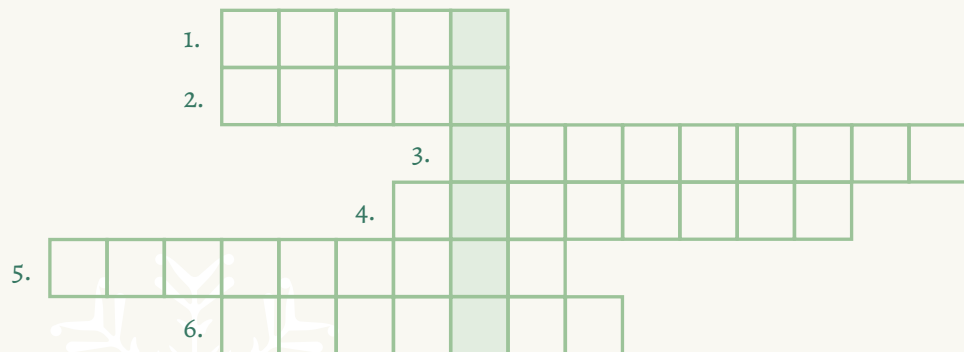
(5 Mózes 6.18.)

Megfejtés:

.....
.....
.....

❄️ KERESZTREJTVÉNY ❄️

1. Így hívják Jézus édesanyját
2. Ennek a királynak a leszármazottja volt József
3. Az advent szó jelentése
4. Ebben a városban született Jézus
5. Ekkor ünnepeljük Jézus születését
6. Az Adventi koszorú tartozéka

SOROLD FEL A GYERTYÁK SZÍNÉT!

NEVEZD MEG A GYERTYÁKAT!

SZÍNEZD KI A KÉPET!

ADVENTI LABIRINTUS

VEZESD A GYERTYÁKAT
A KOSZORÚHOZ!

